

Живемо надією

Український державний науково-дослідний вуглекімічний інститут (УХІН, місто Харків) – невід’ємна частина вітчизняного ГМК. Його співробітники по праву пишаються своїм внеском у розвиток новітніх коксохімічних технологій, тісними зв’язками з виробничниками, належністю до великої профспілкової родини ПМГУ... Хоч зараз їхня інтегрованість у галузь – швидше не плюс, а мінус.

Гірничо-металургійна промисловість України переживає важкі часи, потерпаючи не лише від воєнних дій як таких, але й від їхніх економічних, логістичних, соціальних наслідків. Вплив всіх перелічених факторів повною мірою відчув на собі й трудовий колектив УХІНу. Про те, чим він наразі живе, нам розповіла голова первинки ПМГУ інституту Валерія Карчакова:

– Війна змінила долі всіх українців, але до нас, харків’ян, вона у буквальному сенсі слова прийшла в дім. Місто тривалий час було прифронтовим, потім ще довше перебувало під цілодобовими обстрілами. Ворожі атаки пошкоджували об’єкти інфраструктури, будівлі, споруди. Сильно постраждав профспілковий Палац праці. Дісталось і лабораторним корпусам УХІНу – вони, на щастя, цілі, але майже всюди вибиті вікна. Маючи на меті зберегти цінне обладнання, співробітники де могли – власноруч позабивали їх фанерою.

Маю відзначити силу духу наших людей. У найважчий період вони підтримували один одного, ділилися останнім. Обласна організація ПМГУ на чолі з Ларисою Подать організувала доправлення до нужденних гуманітарної допомоги. Ми у первинці за можливості виділяли членам Профспілки кошти, до новорічних свят спромоглися закупити і роздати «подарунки» у вигляді продуктових наборів, з урахуванням обставин зберегли опцію виplat на поховання.

Вживати в тих умовах було вкрай складно. Тож всім нам довелося зробити свій вибір: хтось забрав родину і поїхав, знайшовши тимчасовий притулок у безпечнішому куточку України або за її межами, хтось залишився. З часом ситуація в місті стала менш напруженою – дякувати ЗСУ, які відсунули від Харкова лінію фронту. Однак про повернення до нормального життя поки що аж ніяк не йдеться.

Зі 120 співробітників УХІНу в місті перебуває десь третина. Частина колективу виведена на 2/3 окладу, з деяким призупинені трудові відносини. Підприємство працює частково: на даний момент з усього портфелю замовлень наявний один контракт, керівництво інституту в пошуках інших варіантів. Але при цьому робота в лабораторіях не припинилась.

Як б не була ситуація, ухінівці не кидають своїх – вони продовжують допомагати давнім партнерам у вирішенні їхніх технологічних питань, консультують підприємства. І живуть надією, що в найближчому майбутньому виробництво в галузі все ж пожвавиться. За умови державної підтримки та розробки відповідних програм це можливо. Більше того, необхідно, адже ГМК має стати основною укріплення обороноздатності України, і в перспективі – нашої остаточної перемоги над ворогом.

